

КЛЮЧ КЪМ СЪРЦЕТО

Разговор с писателя Петър Бобев за приключенската литература

Със затоплянето на времето все по-често минавам през площад „Славейков”, превърнал се в огромна открита книжарница. И все по-често се спирам пред поредица приключенски романи, с много от които съм израснал. В нови издания излязоха „При извора на реката” и „Изабел” на Джеймс Оливър Кърруд, избрани произведения на Карл Май, Емилио Салгари — „Призракът на Сандокан” и „Подземието на смъртта”, Майн Рид — „Стрелците в Мексико” и „Златната гривна”, Карл Май — „Речния дракон” и „Керванът на робите”, Зин Грей — „Легионът край границата” и „Железният път” и т.н. Преди половин век те ме привлякоха с динамичното развитие на сюжета, със своята у влекателност, със своите герои — физически и духовно силни, достойни за подражание... Всичко това ми даде повод за нова среща с един от най-известните ни автори на приключенски романи Петър Бобев.

— Буди ли у вас някакви нови мисли това връщане към жанра, този особен „бум” в книгоиздаването напоследък?

— Този „бум” както го нарекохте, за мен не е случаен. Не само защото преди това нямаше такава литература. Имаше. Но мнозина специалисти я омаловажаваха. За тях тя не беше, а и досега си остава непълноценна литература, тя е просто — четиво... Търси се, наистина се търси приключенска литература. И ще се търси. Особено във времена като днешното. В нашата безнадеждна действителност читателят иска някак да избяга от нея. Поне за час-два да се пренесе в друг свят – в екзотични страни, сред изключителни личности в атмосфера на благородство. В свят, където доброто винаги побеждава, нещо което в живота не става.

— Само това ли е причината според вас?

— Естествено, не. Този жанр винаги е имал своите почитатели. Той не е само за юноши. Той е за всеки, който въпреки възрастта си не е загубил способността си да мечтае, чиято душа не е съвсем изсушена от трезвомислие и груб материализъм. Той е за „вечно младите”, бленуващи за романтика и красота. Някои се мъчат всячески да отклонят интереса на хората в друга насока. Та нали и без това в училищата и в университетите се разглеждат само книги, които младежът никога не би прочел доброволно. Книги единствено с историческа стойност, неотговарящи на съвременните изисквания нито по език, нито по идеи, нито по мироглед. Понякога тесният специалист принася повече вреда. Спомням си учителя по старогръцки език, който казваше: „Не признавам за културен човек този, който не умее да чете Омир в оригинал!”. Клетите съвременни творци на културата!

— Редица от героите, създадени от класиците в жанра, носят духа, вейнията на своята епоха. Те са романтични носители на храбростта и доблестта. Освен всичко това, кое е особеното в тази литература, което тъй силно привлича читателите?

— Най-ценното в приключенската книга е, че тя не е скучна. В нейната основа е динамичният сюжет. Без сюжет литературата е все едно музика без мелодия. А приключението е лостът, който раздвижва сюжета. Както съм казвал и друг път, той е ключът към сърцето на читателя. Успееш ли да отключиш това сърце, после лесно можеш да му внушиш и идеята, и вярата, и надеждите, и социалните си тревоги.

— *И все пак предубеждението за лошия вкус у читателите на приключенска литература си остава...*

— А се налага да се разсее. Всеки жанр, по-право всеки автор, си има свой читатели. И е обидно, тъкмо днес, читателите на приключенските книги да бъдат охарактеризирани като „простолюдие”. Всеки има право на избор. На този читател-простолюдие, признаваме правото да избира дори президент на страната, а му отказваме правото да избере книгата, която му харесва. Нека не забравяме — предпочитанията към отделните жанрове не зависят от културата, а от темперамента.

— *Много е жалко, че в споменатата поредица приключенски книги не бихме могли — ако речем — да вместим български автори повече от пръстите на една ръка! Какво ще кажете по този въпрос — нямаме ли нови произведения от наши автори, които да привлекат издателствата при новите пазарни условия? Беше преиздаден „Остров Тамбукту” на Марко Марчевски, но това достатъчно ли е?*

— Естествено, не. Ние имаме добри автори и в тази област: Марко Марчевски, Димитър Ангелов, Григор Угаров и други, които според мен не отстъпват на чуждите. Лошото е, че автори, които можеха да създадат хубави произведения в тази област, се стреснаха от отрицателните позиции на ценителите. Все поради нашата известна „автоцензура”. Идва ново талантиливо поколение, необременено от нашите комплекси, на което най-много разчитам.

— *Като си припомням такива Ваши произведения като „Драконът от Луалаба”, „Опалите на Нефертити”, „Жрицата на змията”, „Боа и диаманти”, „Телената обица”, тай-ничко се надявам, че имате нещо готово в приключенския жанр, някой нов роман, който читателите, особено младите, ще посрещнат с радост.*

— Не спирам да пиша. Въпреки всичко. Подготвил съм някои нови приключенски и научно-фантастични книги. Но дали ще видят белия свят зависи от това, какво доверие ще ми окаже Негово Величество Читателят. Този, за когото пишем и който единствен има право да решава дали сме успели да задоволим нуждите му.

**Разговора води
Чавдар ГЕШЕВ**

[Назад към основната страница](#)